

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **J. K.,** zast. JUDr. Radkem Bechyně, advokátem, se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje,** se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, ze dne 7. 7. 2017, č. j. 36 A 2/2017 – 23,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2016, č. j. KrÚ 81896/2016/ODSH/14, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic, jímž byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“). Tohoto přestupku se měl dopustit z nedbalosti tím, že dne 17. 7. 2016 okolo 17.47 hodin, v Pardubicích, na silnici I/36 na 22,5 km, ve směru jízdy na Chrudim, jako řidič motorového vozidla tovární značky VW Passat, registrační značky X, řídil vozidlo rychlostí 130 km/h, přičemž dovolená rychlost byla v místě 80 km/h. Po odečtení odchylky byla naměřená rychlost stanovena na 126 km/h; stěžovateli byla uložena pokuta 5000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech druhů motorových vozidel po dobu 6 měsíců.

[2] Při rozhodování o přestupku vycházel správní orgán I. stupně z úředního záznamu policistů ze dne 17. 7. 2016, záznamu o přestupku včetně fotodokumentace, z oznámení přestupku ze dne 17. 7. 2016, které stěžovatel podepsal bez písemného vyjádření. Z ústního

jednání před správním orgánem zmocněnec stěžovatele sebe i stěžovatele omluvil; v omluvě současně namítl, aniž by tvrdil, že stěžovatel vozidlo neřídil, potřebu přesného zjištění místa spáchání přestupku a dále požadoval prokázání materiálních znaků přestupku (místo spáchání, pohyb chodců, hustota provozu, atd.); navrhl doplnit dokazování výslechem policistů a rovněž dále dokazovat okolnosti měření rychlosti. Správní orgán omluvu jako nepodloženou a účelovou neakceptoval; vycházel z podkladů, které měl k dispozici, a vzal skutkový stav, co se týče určení místa přestupku, materiální stránky přestupku a též splněných podmínek pro řádné uznání provedeného měření rychlosti, za dostatečně prokázaný; provádění dalších navrhovaných důkazů proto shledal nadbytečným.

[3] Proti rozhodnutí o přestupku podal zástupce stěžovatele odvolání, ve kterém krom toho, že tvrdil, že nelze z rozhodnutí seznat, zda k přestupkovému jednání mělo dojít na místě veřejně přístupném nebo na soukromém pozemku, namítal nesprávné a střídavé používání zkratek pro označení silničního zákona ve vyhotovení rozhodnutí; tvrdil, že vozidlo neřídil, konkr. uvedl, že *„vozidlo v době naplnění skutkové podstaty přestupku neřídil a byl osobou řidiče, který vozidlo řídil v okamžiku spáchání přestupku donucen převzít řízení; tímto odvracel vážnou hrozbu dopravní nehody, protože řidič ihned po změření nedovolené rychlosti přelezl do prostrou za zadními sedadly“*, dále namítal nevyvrácení vzniklých pochybností a opětovně absenci materiální stránky přestupku. Žalovaný považoval skutkový stav věci za dostatečně zjištěný s tím, že rozhodnutí o přestupku splňuje požadavky kladené na výrokovou část rozhodnutí příslušnými ustanoveními právních předpisů (zákon o přestupcích, správní řád), rovněž se vypořádal s námitkami totožnosti pachatele přestupku, místa přestupku a též s námitkou materiální stránky přestupku. Poukázal na opětovnou účelovost tvrzení zástupce stěžovatele, který shodnou argumentaci užívá běžně při opakovaném zastupování řidičů před správními orgány s cílem maření správního řízení.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, v níž především namítl, že nebylo vyhověno včasné omluvě z jednání a dále, že nebyla vyvrácena jeho tvrzení, že v době spáchání přestupku vozidlo neřídil a že v přestupkovém řízení nebyly prokázány materiální znaky přestupku, tedy to, že by svým jednáním stěžovatel kohokoli ohrozil či narušil veřejný zájem. K tomu odkázal na část odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 104/2008 - 45, ze dne 14. 12. 2009.

[5] Krajský soud žalobu zamítl, poukázal přitom na fakt, že zástupce stěžovatele zastupuje před správními soudy řidiče – přestupce opakovaně, přičemž svým postupem a vznesenými námitkami se snaží vytvářet podmínky ztěžující správní řízení a spekulativním způsobem maří postup a závěry správních orgánů. Ve věci samé poté krajský soud konstatoval, že v řízení byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku; podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání viny, dle krajského soudu plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se stěžovatel dopustil zmíněného přestupku. Námitku, že stěžovatel vozidlo neřídil, soud označil za nedůvěryhodnou a účelovou, neboť na místě spáchání přestupku policisté řidiče vozidla zastavili a ověřili jeho totožnost, řidič (stěžovatel) se pod oznámení podepsal. Za nepřípadnou označil krajský soud námitku, že byl stěžovatel poškozen na svých právech tím, že nebyla uznána jeho včasná písemná

omluva z nařízeného jednání; krajský soud postupu správního orgánu přisvědčil, neboť omluva nebyla ničím doložená, poukázal rovněž opakovaně na skutečnost, že stěžovatel se nechal o své vůli zastoupit obecným zmocněncem, který uvedený obstrukční postup využívá opakovaně s tím, že se ústních jednání neúčastní, vznáší nesmyslné požadavky a obranu staví na zvrácených argumentech. Soud v postupu orgánu prvního stupně pochybení nespatřil. Konečně krajský soud neshledal důvodnou ani námitku stran nenaplnění materiální stránky přestupku. Soud tuto námitku hodnotil jako zcela nepřiměřenou a opovážlivou v dané situaci, kdy vozidlu stěžovatele byla mimo obec naměřena rychlost 126 km/h po odečtení tolerance v místě povolené rychlosti 80 km/h.; dovolával-li se stěžovatel rozsudku sp. zn. 5 As 104/2008, činil tak zcela nepatřičně, neboť situace tam posuzovaná byla zásadně odlišná (přestupce tam překročil povolenou rychlost o 2 km/hod, přitom k měření rychlosti došlo několik metrů na přehledném úseku před umístěním značky „konec obce“).

[6] V kasační stížnosti stěžovatel namítá důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), a b) s. ř. s. Tyto námitky však omezuje na doslovnou textaci zákona, aniž by konkrétně uvedl, v čem krajský soud v právním posouzení či v řízení samotném pochybil. Stěžovatel pouze opakuje námitky, které již vznesl v žalobě a které se týkaly postupu správních orgánů v přestupkovém řízení (správní orgán I. stupně nerespektoval včasnou písemnou omluvu z nařízeného ústního jednání, byť se jednalo o první omluvu, byla mu tak upřeno právo seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim, nemohly být vznášeny např. námitky k metodě měření, námitky k technické způsobilosti měřicího přístroje, nemohly být vznášeny námitky k vnějším vlivům měření, případně námitky další). Stěžovatel uvádí, že se neztotožňuje ani s názorem odvolacího správního orgánu, že byl náležitě poučen o tom, jaká omluva je dostatečná, aby byla správním orgánem akceptována. S ohledem na běžnou praxi správních orgánů, kdy je možno se omluvit pouze telefonicky a dohodnout jiný termín jednání, je postup správního orgánu stěžovatelem považován za přehnaně rigorózně přísný a žalobce v něm spatřuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Uvádí, že v žalobě namítal, že v rámci celého řízení nebyly bezpečně prokázány materiální znaky daného jednání a nebylo konstatováno, koho svým jednáním ohrozil a čím vlastně narušil veřejný zájem. Žalovaný se dle stěžovatele nevypořádal s argumentem potencionálního ohrožení ostatních účastníků silničního provozu, které bylo s ohledem na dobu, kdy byl skutek spáchán, naprosto minimální, a to zejména vlivem provozu na pozemní komunikaci, kde měl být přestupek spáchán. Správní orgán se řádně nevypořádal ani s tím, že vozidlo v době spáchání přestupku stěžovatel neřídil. Stěžovatel poukazuje na to, že zejména u rychlosti je nebezpečnost založena na zjevně subjektivních dojmech, kdy rozhodně nelze konstatovat, že vyšší rychlost rovná se automaticky vyšší nebezpečí, a to za předpokladu, že je koho potenciálně ohrozit, což v době spáchání předmětného přestupku nebylo a mohlo tedy dojít pouze k ohrožení řidiče vozidla, které rychlost překročilo; zákon o silničním provozu a ani jiný zákonný předpis nestanoví přesnou hranici jízdy motorovým vozidlem, jejíž překročení způsobí materiální znak přestupku. Správní orgán dále neprokázal materiální aspekt přestupku i s ohledem na místo a čas spáchání přestupku, povětrnostní podmínky, dostupnou infrastrukturu, stav komunikace, zástavbu bezprostředně navazující na místo spáchání přestupku a její využití (je důvodný předpoklad, že např. v bytové zástavbě, dopoledne a v pracovní den je např. pohyb chodců

naprosto minimální). V nedostatečném posuzování materiálního aspektu přestupku spatřuje žalobce stížnostní důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[7] K samotnému postupu krajského soudu stěžovatel konstatuje, že ten se v odůvodnění rozsudku ztotožnil se závěrem žalovaného, že v průběhu správního řízení byl přestupek jednoznačně prokázán. Proto se proti rozsudku krajského soudu brání kasační stížností podanou z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.; navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný setrval na svém rozhodnutí, napadený rozsudek považuje za správný a kasační stížnost pro zjevnou nedůvodnost navrhuje zamítnout.

[9] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek ve smyslu § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná.

[10] Nejvyšší správní soud považuje především za nutné předeslat, že kasační stížnost je mimořádný opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, domáhá jeho zrušení. Kasační stížnost tudíž míří k přezkoumání pravomocného rozsudku krajského soudu, je postavena na principu námitkového řízení, což znamená, že stěžovatel je povinen tvrdit důvody, pro které požaduje napadené soudní rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení. Tomu musí odpovídat rovněž argumentace stěžovatele v kasační stížnosti obsažená.

[11] Není důvodem kasační stížnosti, jestliže stěžovatel nekonkretizuje vady v řízení či vady v právním úsudku, jichž se krajský soud (nikoli správní orgán) podle stěžovatele dopustil. Vymezení rozsahu kasační stížnosti a specifikace jejích důvodů leží v důsledku dispoziční zásady, která ovládá řízení o kasační stížnosti, na stěžovateli. Zajisté platí, že pokud ze znění kasační stížnosti jsou důvody seznatelné a podřaditelné pod zákonné kasační důvody, není rozhodující, že stěžovatel své důvody formálně nepodřadí jednotlivým zákonným ustanovením, či tak učiní nepřesně. Pokud je v kasační stížnosti uvedeno, jaké konkrétní vady v řízení či v úsudku se měl krajský soud dopustit a z čeho to stěžovatel dovozuje, kasační stížnost obstojí. Argumentace proti právnímu posouzení přitom musí vycházet z důvodů napadeného rozsudku. (viz rozsudek ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50 na www.nssoud.cz).

[12] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. Stěžovatel v projednávané věci v kasační stížnosti uvádí, že uplatňuje důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., nicméně z obsahu kasační stížnosti lze jen obtížně a jen málokteré konkrétní námitky odpovídající těmto uplatněným důvodům ve vztahu k napadenému rozsudku krajského soudu seznat; stěžovatel uvedl toliko v posledním odstavci kasační stížnosti, že krajský soud pouze potvrdil rozhodnutí žalovaného. V kasační stížnosti tak stěžovatel de facto uplatňuje tvrzení, která vznesl v odvolání a s nimiž se vypořádal žalovaný, a poté v žalobě, s nimiž se vypořádal krajský soud.

pokračování

[13] Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost je na samé hranici její přípustnosti, a s přihlédnutím k výše uvedenému tak mohl pouze v obecné rovině přezkoumat, zda krajský soud se nedopustil excesu při posouzení právní otázky či jiné vady řízení, k nimž by byl povinen Nejvyšší správní soud přihlédnout z úřední povinnosti.

[14] Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS, mimo jiné konstatoval: *„v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.“* Po přezkoumání správního spisu dospěl zdejší soud k závěru, že správní orgány tomuto požadavku dostály. Shromážděné důkazy vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodné pochybnosti z nich vyplývá přesvědčivý závěr, že se přestupek stal, na kterém místě se stal a že se jej dopustil právě stěžovatel. Nejvyšší správní soud konstatuje, že jakkoli nelze procesní strategii obviněného z přestupku, ať již je jakkoli obstrukční a účelová, stavět nad požadavek dostatečně zjištěného skutkového stavu pro závěr o tom, zda a kým byl skutečně přestupek spáchán, musí přisvědčit konstatování krajského soudu, který zcela na místě hodnotil důkazy shromážděné správními orgány v kontextu se skutečnostmi, které jsou mu známy z úřední činnosti. Nejvyšší správní soud rovněž v řadě věcí stejného zástupce eviduje argumentaci o *„přelézajícím řidiči do zadního prostoru automobilu“* (viz např. rozsudky sp. zn. 5 As 33/2017, sp. zn. 5 As 206/2016, sp. zn. 2 As 142/2015); takováto paušálně uplatňovaná argumentace již sama o sobě vzbuzuje důvodné pochybnosti o pravdivosti tohoto tvrzení. Nezbývá než přisvědčit tomu, že skutková zjištění, která byla základem pro rozhodnutí o přestupku, byla dostačující, správní orgány se s nimi přiměřeným způsobem vypořádaly a totéž učinil i krajský soud ve vztahu k žalobním námitkám. Dle Nejvyššího správního soudu bylo dostatečně spolehlivě prokázáno, že stěžovatel překročil nejvyšší povolenou rychlost pro jízdu mimo obec o 46 km/h, tedy ve výši zcela podstatné; tím naplnil jak formální tak i materiální znaky přestupku. Z rozsudku zdejšího soudu sp. zn. 5 As 104/2008, jehož se stěžovatel dovolává, však nelze, jak se snaží stěžovatel dovodit, učinit závěr, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku nedošlo vždy, když je sice naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby, avšak nedojde k přímému ohrožení osob nebo majetku. Jak správně poukázal krajský soud, v uvedené věci se jednalo o případ v zásadních skutečnostech odlišný.

[15] Nejvyšší správní soud shledal rozsudek krajského soudu v souladu se zákonem; krajský soud se dostačujícím a přezkoumatelným způsobem vypořádal s veškerými námitkami stěžovatele v rozsahu jejich uplatnění. Skutečnost, že se krajský soud ztotožnil se závěry žalovaného, jehož rozhodnutí stálo na logických a přezkoumatelných úvahách a na hodnocení důkazů majících oporu ve spise, nečiní napadený rozsudek nezákonným. Kasační námitky stěžovatele neshledal Nejvyšší správní soudu důvodné, proto kasační stížnost dle § 110 odst. 1 s. ř. s. in fine zamítl.

[16] O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.; stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží;

úspěšnému žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady řízení nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2018

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu